

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.118 van 18 maart 2003
in de zaak A. 121.191/XIV-10.043.**

In zake :

1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat G. VERGAUWE,
kantoor houdende te 9940 EVERGEM,
Belzeelsestraat 40

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit en XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 17 mei 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 maart 2002 tot uitsluiting van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 16 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX, van Azerbeidzjaanse nationaliteit, heeft op 24 januari 2000 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, meer in het bijzonder op basis van artikel 2, 2/. Zij heeft deze aanvraag tevens ingediend voor haar echtgenoot XXX, van Armeense nationaliteit en hun twee kinderen.

2.2. Op 28 maart 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken verzoekers uitgesloten van de toepassing van voormelde wet van 22 december 1999. Dit is de bestreden beslissing :

“Gelet op de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, inzonderheid de artikelen 5 en 14;

Gelet op het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Gelet op de aanvraag tot regularisatie ingediend op 24 januari 2000 door XXX, geboren op 15 oktober 1960 te Kirovabad van nationaliteit Azerbeidzjan die ook haar echtgenoot G., M. en hun twee kinderen behelst;

Overwegende dat voor deze aanvraag het criterium (2) werd aangevoerd;

Overwegende dat betrokkene zich - samen met haar man - vluchteling verklaarde op 21.09.1999, dat de Dienst Vreemdelingenzaken hen die hoedanigheid op 11.10.2001 weigert zonder bevel om het grondgebied te verlaten, beslissing hen betekend op 23.10.2001.

Overwegende dat betrokkene en haar echtgenoot op 24.10.2001 een schorsend beroep hebben ingediend bij het Commissariaat voor de vluchtelingen en de Staatlozen;

Overwegende dat Chanlalov, Zara, uit hoofde van diefstal (2) op 13 maart 2000 door de Correctionele Rechtbank te Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maand met uitstel van 3 jaar voor 6 maand;
Overwegende dat haar echtgenoot G., M., uit hoofde van diefstal (2) op 13 maart 2000 door de Correctionele Rechtbank te Gent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maand met uitstel van 3 jaar voor 5 maand;
Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat zij, door hun persoonlijk gedrag, de openbare orde hebben geschaad;
Overwegende dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkenen voortvloeit zodanig is dat hun familiale belangen en persoonlijke belangen en die van de hunnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;
Overwegende dat zij dienvolgens een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid betekent;”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekers als eerste middel aanvoeren :

“1. De bestreden beslissing is zonder enige eigen motivering gebaseerd op het feit dat zij ingevolge een veroordeling van de correctionele rechtbank te Gent dd. 13 maart 2000 door hun persoonlijk gedrag de openbare orde zouden hebben geschaad.
Het is evident dat elke beslissing in se een gemotiveerde beslissing dient te zijn en zich niet zomaar kan baseren op een veroordeling in abstracto.
Art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat iedere bestuurshandeling uitdrukkelijk moet gemotiveerd zijn en dat een dergelijk opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag ligt.
Deze moeten afdoende zijn.
Het gaat dan ook niet op om in de beslissing louter te verwijzen naar een vonnis van de correctionele rechtbank te Gent zonder dat inhoudelijk iets over de zaak werd vermeld.
Het is evident dat de rechtsonderhorige het recht heeft op een beslissing waarbij ook afdoende gemotiveerd wordt waarom een dergelijke beslissing is genomen.
Louter afleiden uit een beslissing van de correctionele rechtbank te Gent dat de openbare orde en de openbare veiligheid in het gedrang is gebracht door de persoonlijke gedragingen van verzoekers gaat uiteraard te ver.
In concreto dient de gedraging van verzoekers, die aan de grondslag heeft gelegen van deze beslissing te worden beoordeeld.
Een loutere verwijzing naar een vonnis, zonder vermelding van de omstandigheden waarin dit vonnis werd gewezen of zonder concrete elementen uit het dossier kan uiteraard geen invulling van het begrip 'openbare orde' of 'veiligheid van de staat' verrechtvaardigen.
Daarenboven dateert de veroordeling van kort na de aanvraag en heeft uiteraard betrekking op een feit van voor de regularisatieaanvraag zodat de vraag kan gesteld worden of het gevaar voor de openbare orde thans nog actueel is.
In de gegeven omstandigheden maakt de bestreden beslissing dan ook een schending uit van de expliciete motiveringsverplichting.”;

2.1.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken tot de uitsluiting van de toepassing van de wet beslist op grond van verzoekers gedragspatroon en niet op grond van hun strafrechtelijke veroordelingen op zich; dat de bestreden beslissing immers overweegt dat verzoekers zich hebben schuldig gemaakt aan diefstal en hiervoor door de correctionele rechtbank te Gent op 13 maart 2000 werden veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 maand met uitstel van 3 jaar voor 5 maand; dat de bestreden beslissing hieruit afleidt dat zij, “door hun persoonlijk gedrag”, de openbare orde hebben geschaad; dat de

redenen waarom verzoekers een gevaar betekenen voor de openbare orde bijgevolg in de beslissing worden aangehaald, zodat van een schending van de motiveringsplicht geen sprake kan zijn; dat, gelet op de recente veroordeling het niet als kennelijk onredelijk kan worden beschouwd dat de Minister van Binnenlandse Zaken van oordeel is dat verzoekers nog steeds een gevaar betekenen voor de openbare orde; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers als tweede middel aanvoeren :

“2. Dit geldt des te meer nu verzoekers zich niet hebben kunnen verdedigen en dit element niet hebben kunnen laten beoordelen door de commissie.
Het is duidelijk dat alvorens er een negatieve beslissing kan genomen worden, de aanvrager dient uitgenodigd te worden zich hieromtrent te verdedigen.
Nu dit niet is gebeurd, zijn de rechten van verdediging geschonden en houdt dit eveneens een inbreuk in op de wet van 22.12.1999.”;

2.2.2. Overwegende dat de wet van 22 december 1999 niet voorziet dat de aanvrager dient te worden uitgenodigd om zich te verdedigen alvorens de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot uitsluiting neemt; dat het middel niet dienstig wordt aangevoerd;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien maart tweeduizend en drie, door :

de HH. A. BEIRLAEN, kamervoorzitter,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.